

Deník
MILENKY

Martina Symerová

MARTINA SYMEROVÁ

DENÍK

MILENKY

ZATÍM HO POZORUJI ZDÁLKY

Úterý, 8. srpna

Konečně zase léto. Jsem s našimi na chatě a vyrazím k řece. Nejdou se koupat, ani opalovat, jdu tam jen proto, že tam možná potkám jeho. Nezná mě, ale já ho ano. Zdává se mi o něm. Už několik let. Ale až teď vím, že je na čase udělat něco, aby si mě všiml.

Zatím ho pozoruji jen zdálky. Jsem na břehu, on stojí uprostřed řeky, kde není více vody než ke kolenům.

V ruce má dlouhý prut, na sobě jen plavky a na do sněda opálené hladké hrudi se mu blýská zlatý řetízek s přívěskem. Na tu dálku nerozeznám, co na něm je. Má menší, ale dokonalou postavu. Široký hrudník a svalnaté ruce a nohy. Je nejvíce opáleným chlapem v okolí a vsadím se, že ztělesněním archetypální představy muže každé přírodní blondýnky. Dobře, možná ne každé, ale té mojí odpovídá dokonale. Přivádí mě k šílenství jen ho pozorovat.

Moc toho o něm nevím. Je rybář, má chatu kousek od naší, je ženatý a má dvě děti. Jmenuje se Tom. Vídám jej každý rok v létě. Mimo léto na chatu s našimi téměř nejezdíme, není čas. A samotnou mě tam jezdit nebaví. Během roku, když jsem v Praze, na něj nemyslím, ale jakmile ho znovu uvidím, zatoužím po něm.

Představuji si, jaké to bude. Zajímá mě, co si o mně myslí, a jestli by mě také chtěl. A hlavně přemýšlím nad tím, jak mu dát najevo, že se mi tak hrozně líbí a že mě přitahuje.

Řekla jsem mámě, že se mi trochu líbí (jo, zní to sice divně, ale i v jednadvaceti se jí svěřuju se se svým osobním životem, informace pochopitelně filtruji), ale ve skutečnosti jsem mu propadla. Líbil se mi, už když jsem chodila na základku, a neprestalo to. Možná, že kdybych si to s ním rozdala, byl by pokoj. To se asi nikdy nedozvím.

„Asi to nebude žádný intelektuál, myslím, že ho zajímají jen ryby,“ zhodnotila máma můj idol.

„To mi nevádí,“ namítla jsem po pravdě.

To mi fakt nevádí. Nejde mi o žádný trvalý vztah s budoucností. Zajímá mě, jaký je v posteli, jaké to s ním je, a to je všechno. Ale to si raději nechávám pro sebe.

Když mu neřeknu do konce týdne, co k němu cítím, protože pak odjíždíme do Prahy a na chatu už letos nepojedeme, neřeknu mu to pravděpodobně celý příští rok. Pokaždé, když se míváme a zdravíme, cítím tlukot svého srdce a až příliš dobře rozumím tomu, co to znamená.

JAK TOHLE BUDE POKRAČOVAT?

Středa, 9. srpna

Musel si všimnout, že se mi líbí. Neustále se na něj dívám, otáčím se za ním jako ručička kompasu k severu a chodím kolem něj v plavkách. Začínám si být jistá tím, že to ví.

V noci pozoruji hvězdy a říkám si, že jestli uvidím nějakou padat, musím se s ním seznámit, dát mu svůj telefon a říct mu, že jestli chce, může mi zavolat. Zároveň se ale hrozně bojím, že mě pošle do háje. A pak ji zahlédnu. Možná je to jen družice, ale na tom nezáleží, protože já se v té chvíli rozhodnu, že ho musím za každou cenu mít.

Čtvrtek, 10. srpna

Čekám na něj u řeky. Bude to vypadat jako náhoda. Vím, že tudy každý den chodí na ryby. Sedím v plavkách na dece u cesty a vyhlížím ho.

„Dobrý den. Kde jste nechal kolo?“ vybalím na něj.

Přemýšlení nad tím, jak, kdy a kde s ním začít komunikovat, protože až dosud jsme se jen zdravili, mi pár hodin zabralo a nakonec

ze mě vypadla tahle ne moc originální otázka. Ale byla jsem šťastná, že jsem s ním mohla konečně mluvit, i když jen o kole.

„Ahoj... Teď na něm asi jezdí Lukáš. Je jeho.“ Jeho syn.

Řekl mi ahoj. Mí známí tvrdí, že vypadám na patnáct. Asi i on si myslí, že je mi patnáct. Jak tohle bude pokračovat?

Na řetízku nosí pověšený prstýnek. Snubní? A znamená to pro mě něco?

TEĎ, NEBO NIKDY

Pátek, 11. srpna

Jdu na jez. Sama. Víím, že tam bude. Pochopila jsem, že jestli ho chci sbalit, musím tam chodit také sama, a ne pokaždé s mámou jako malá holčička, přestože na ni vypadám. Na jezu k němu stojím zády, jen v plavkách, protože dobře víím, že by se mu ten pohled mohl líbit, a několikrát se na něj otočím. Když chytal ryby na druhém břehu, nevyžadoval ten pohled tolik odvahy, jako když je tři metry ode mne. A on leží tři metry ode mě, na dece, jen v plavkách. V jeden moment se naše pohledy setkají. Chci tě... říkám mu, ale jen v duchu, pro sebe, a přitom ho rentgenuju svým pohledem. Musí mu to být jasné. Topím se v něm. Jenže on pak odchází, a já si vyčítám, že jsem mu něco neřekla. Cokoliv. Nebo že jsem se na něj neotočila častěji. Naštěstí (osud nebo náhoda?) se vracejí děti, mezi nimi i jeho dcera Eva, asi sedmiletá holčička, a on se vrací také. Naše oči se znovu setkají. Teď, nebo nikdy.

„To jste moc daleko nedošel,“ plácám nesmysly. Jako patnáctiletá. Ale chytil se. Ulovila jsem ho pohledem, rybáře. Začínáme si povídat. O všem možném. Překvapivě zjišťuji, že ho nezajímají jen ryby.

„S vámi se moc hezky povídat,“ přiznává po chvíli, ale vlastně skoro

pořád mluví jen on. A já mám co dělat, abych se nedotkla jeho svalnaté paže opřené o kovové zábradlí, zapuštěné do betonové konstrukce jezu. Dělí nás jen pár centimetrů.

„Dva roky žijeme s manželkou odděleně,“ svěřuje se mi.

Na chatě má s sebou kocoura. Já kočky miluji. V Praze na mě jedna čeká.

To snad není možné. To celé se mi určitě zdá.

„Přijdeš za mnou večer na ryby? Za potok....“ Z ničeho nic přešel z vykání do tykání. A já také.

„Opravdu chceš, abych přišla?“

„Chci.“

„Tak dobře.“

Jenže večer prší. A já nechci, aby naše první rande probíhalo v dešti. Rozhodnu se nepřijít a vymluvit se na nečekanou návštěvu.

NEBEZPEČNĚ BLÍZKO

Sobota, 12. srpna

Druhý den mě zve znovu. Stojí vedle mě na jezu, nebezpečně blízko, nebezpečné známosti. Znovu se toužím dotknout jeho opálené ruky, sáhnout mu aspoň na rameno. Nesmím mu to dovolit hned napoprvé, opakuji si jako mantru, ale přitom ho hrozně moc chci. Co řeknu doma? Že jdu běhat?

„Jdu běhat,“ oznamuji našim, zatímco večerí a já si obouvám adidas. Později na jeho lodi pak sedíme těsně vedle sebe a pijeme šampus. Začínáme zase vykáním, jako bychom si nikdy předtím netykali, ale najednou si zase tykáme a já chci, aby mě konečně políbil. Tak to, sakra, udělej, říkám si pro sebe. A on to udělá. Je blízko, a tenhle večer je můj.

Je to divoké a vášnivé, a kde jinde, když s rybářem, než na lodi. Lehnu si na něj a dělám si s ním, co chci. A on se mnou také. Má v sobě nespoutanost splašeného koně. Už jako holce ze základky se mi líbil. To je něco, co se nestává denně. Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila. Dozvídám se, že je mu pětáctyřicet.

„Připadám si jako pedofil,“ přiznává, když mu později prozradím svůj věk. Rozesměje mě to.

„Máš přítelkyni?“ vyzvídám.

„Ne.“

Se ženou spal za dva roky asi sedmkrát. Aspoň to tvrdí. Můžu mu věřit? Víím, že to, co dělám, není správné, protože je ženatý. Jenže s tím nemůžu vůbec nic dělat. Ani doma o tom nemluvíím. Nedá se to vysvětlit.

„To se nedá rozumově vysvětlit“, podotkne, když mluví o tom, co ke mně cítí.

POZDĚ NA ZPÁTEČKU

Neděle, 13. srpna

Druhý den jedu s rodiči nakupovat do Bechyně a už nemusím přemýšlet jako vždycky, když jsem na chatě, jestli přijde na jez a budu mít to štěstí a uvidím ho. Víím, že ano.

Na jezu se ke mně přitočí.

„Evička doma říkala ženě, že se táta na jezu objímal s nějakou blondýnou.

Tak jsem řekl, že jsem se s tebou jen bavil, že tě znám už od mala.“

„A není to snad pravda?“

„Je,“ potvrdil.

Už toho od něj víím o rybách tolik, že bych je mohla sama chytat. Vytáhnout sumce je pro něj silnější zážitek než sex.

„Ale ne sex s tebou,“ dodá.

Sedím na dece kus od jezu, na jez se jít bojím, protože zahlédnu Toma, jak se baví s nějakými lidmi, a já nechci, aby měl doma problémy. Držím se tedy opodál a pozoruji ho. Máma jde do vody, a já si lehám na břicho. Tom za mnou ale za chvíli přijde a sedne si ke mně. Nečekala jsem, že by to udělal.

„Co včera doma?“ vyzvídá.

„Dobry. Rekla jsem, že jsem tě potkala a že jsem byla s tebou a ještě s tvým sousem na rybách.“

Domlouváme si rande na šestou v lese za hájovnou.

„Všichni mě hrozně sledují. Dokonce se přišel vykoupat starej Karásek, kterej se nikdy koupat nechodí, a schválně šel kolem tebe, aby si tě prohlédl. A pak mi říkal: ‚Ta je moc mladá, jestli se nechceš dostat do průseru, dej zpátečku.‘ Jenže to já už teď nedokážu.“

Na schůzku za hájovnu jdu s koleny odřenými ze včerejšího večera, s dekou a v plavkách. Tom už tam je. Než najdeme vhodné místo, asi desetkrát přecházíme potok sem a tam.

Nazpátek jdu první, on asi pět minut po mně, a já vím, že pokud se někdo dívá z okna, sečte si to jedna dvě. Domlouváme se na večer.

„Dáš mi telefon?“

„Jo.“ A chci ten jeho. Začátek konce.

„Já ale nechci vztah, kdy bysme se jednou za měsíc sešli a zašukali si,“ přizná.

„To já taky ne,“ říkám po pravdě.

ROZUM A CIT

Pondělí, 14. srpna

Znovu šampus, znovu milování. Konečně někdo, kdo mi to umí pořádně udělat. Věděla jsem, že to bude právě on. Vypadal na to. Černé vlasy, snědá pleť, něco mezi Italem, Španělem a indiánem. Čekala jsem divocha, a na té lodi jsem ho v něm objevila. Předtím jsme si dlouze povídali, a já zjistila, že si až příliš láme hlavu nad tím, jestli jeho žena někoho má. Aspoň mi to tak připadá. Co když ji pořád ještě miluje?

„Říká mi, že jsem jí lhosejnej, a doporučila mi, ať si někoho najdu. Ona určitě s někým šuká, asi s někým mladým. Fajn, mně to nevadí. Mně vadí, že to zapírá. Dva měsíce jsem byl na chatě sám. Dal jsem ženě dva miliony, aby mohla koupit rekreační středisko FaPa, a ona se tam i s dětma přestěhovala. Vysrala se na mě. Když jsem tam jednou přišel, měla zamčeno a z okna jsem viděl vyskakovat nějakýho frajera. Bylo to jasný. A ona mi do očí řekla, že s ním nešukala. A víš, co mi ještě řekla? Že když si někoho najdu, bude o mě bojovat.“

„A ty bys chtěl, aby o tebe bojovala?“

„Už ne.“ Oddychnu si.

„Líbil ses mi, už když jsem byla malá,“ přiznám mu.

„Fakt?“

„Jo,“ přikývnu.

Je téměř nemožné sedět vedle něj a nedotýkat se ho. To se mi zatím s nikým nestalo. Možná jsem něco podobného mohla zažít s Richardem, spolužákem z vošky. Kdo ví. S ním to je ještě otevřené. Když na Toma myslím, cítím tlak v podbřišku a mravenčení v rukou. Asi jsem vážně zamilovaná.

„Někdy si říkám, jestli se mi to celé nezdá. Co na mně vidíš?“ zeptá se mě najednou, když sedíme vedle sebe u potoka, opřeni o sebe rameny.

„Hrozně mě přitahuješ.“ Těžko říct, přitažlivost se neřídí rozumem, ale citem. Rozum a cit.

NARUBY

Úterý, 15. srpna

Jsem v Praze a Tom na chatě. Jdu ven a bez mobilu nedám ani ránu. Dříve jsem ho nechávala doma nebo ho nosila občas vypnutý. Teď má ale mé číslo Tom, a já na něj nemohu přestat myslet. V jeho blízkosti se neovládám. Nemyslím, ale cítím. Čekám, že zavolá. Chci, aby zavolal. Konečně volá:

„Nemůžu přijet. Žena o tom sice nemluví, ale tuší to, a kdybych přijel, bylo by jí to jasné. Přijedeš ty?“

„Zkusím si to nějak zařídit, ale nemůžu to slíbit, mám nějakou práci.“

Pracuji jako externí redaktorka pro pár společenských časopisů a jeden o kočkách, mám na starosti hlavně rozhovory, ale snad to nějak půjde zařídit. I když větší problém než práce jsou možná naši. Co bych řekla doma? Nechci, aby věděli, že spolu spíme. Nevím proč, ale táta ho nesnáší. Asi za hodinu volá Tom znovu.

„Ahoj lízátko, zejtra možná přijedu do Prahy.“

„To by bylo fajn.“ Chci být s ním, a kdybychom se déle než týden neviděli, asi bych to nepřežila. Nemohu se soustředit na psaní, Tom obrátil celý můj život naruby. Jenže: To já jsem ho sbalila, to já jsem

to chtěla a já jsem věděla, do čeho jdu. Věděla jsem, že je ženatý a má dvě děti. Už vím, jaké to s ním je, a vím i to, že mi nejde jen o sex. Je mi s ním prostě dobře. Opravdu dobře. A právě to mi nahání strach.

„Stejská se mi,“ svěří se mi, když volá podruhé.

„Mně taky,“ říkám po pravdě.

MILUJI TĚ

Středa, 16. srpna

Doma si vymyslím, že máme třídní sraz, a místo toho jsem s Tomem. Jdeme na večeři do pizzerie a pak k němu domů. Čtyřpokojový luxusní byt s prostornou terasou na Barrandově. Poprvé u něj doma. Domů dorazím až druhý den dopoledne. Máma mi prozrazuje, že si táta prý myslel, že s ním mám rande, ale mámě jsem řekla, že kdybych s ním měla rande, určitě bych to nezapírala. Příště se možná přiznám, takhle by to stejně dlouho nešlo. Táta si zřejmě myslí, že mi popletl hlavu a svedl mě. Jenže to já ho sbalila, to já jsem ho tak strašně chtěla, že jsem ho sama oslovila. Tom se mi přiznal, že by mě nikdy sám neoslovil a rozhodně by se mezi námi nic nestalo, kdyby mu to doma klapalo. Kdybych bydlela sama, mohl by chodit ke mně a nikdo by to nemusel vědět. Jenže byt si zatím z finančních důvodů nemohu dovolit.

Při milování chce, abych mu říkala sprosté věci, a mně, přestože to po mně nikdo před ním nechtěl, se to líbí.

„Miláčku, miluješ mě?“ ptá se mě mezi sprostými slovíčky.

„Já nevím,“ vymýšlím si.

A pak mi znovu položí tu otázku, a já poprvé ve svém životě

vyslovím větu:

„Miluju tě.“

Tom se mi svěřil s tím, že měl před tím, než se oženil, hodně žen. Asi sto padesát, ale já jsem prý fakt dobrá. On je ale také jednička, možná lepší, určitě lepší než Radim, se kterým jsem se scházela minulé dva roky a který pracuje jako šéfredaktor v jednom časopise pro teenagery. Radim byl, vlastně pořád je ženatý, a sbalil mě, když jsem mu nesla článek. Prostě klasika.

Pořád na Toma myslím, a co je horší, myslím i na jeho ženu. Ještě jsme pořádně nezačali, a už je v našem vztahu zapleteno víc lidí než dva, což není právě nejlepší začátek. Ale nemohu s tím nic dělat. A pokud se s Tomem někdy rozejdu, bude to o to těžší, že ho každé léto budu vídat na chatě. Ale on mě také. Pro něj to bude možná ještě těžší než pro mě. Když budu chtít být zlá, budu si tam každé léto vozit jiného frajera. Proč nemůžu mít krásný romantický vztah se svobodným mužem a proč si jeho matka se mnou nemůže vyměňovat maily, jako to právě prožívá má nejlepší kamarádka a bývalá spolužačka z vošky Hanička?

BUDE NĚJAKÉ PŘÍŠTĚ?

Čtvrtek, 17. srpna

Teď to vím jistě. Čekám na jeho telefon, není pět minut, abych si na něj nevzpomněla. Jsem z něj úplně hotová. Možná mě už nechce. Po tom, co mě ráno viděl bez make-upu s rozčuchanými vlasy splepenými jeho semenem a modřinou na mém spodním rtu po jeho kousnutí. Do rtů kouše, zdá se, obzvlášť rád, už mi to udělal podruhé. Doma si naštěstí ničeho nevšimli, asi i proto, že jsem se snažila, aby si toho nevšimli. Cestou od něj jsem si v *McDonaldu* koupila kuřecí nugety a hranolky a prodavačka možná přemýšlela nad tím, že zavolá poldy. Na rtu jsem měla modřinu, a když jsem si dávala balíček s jídlem do baťohu, vypadl z něj chomáč vlasů, které jsem našla na posteli po našem divokém milování. Než jsme odešli z bytu, sbírali jsme společně dlouhé blond vlasy z postele, aby si jeho manželka ničeho nevšimla. Připadala jsem si, jako bych právě spáchala nějaký zločin a zahlazovala po něm stopy. Jestli s Tomem budu spát častěji (doufám, že ano), budu si muset svazovat vlasy.

Myslím víc na něj než na sebe. Mohla jsem od něj odejít už v noci a zavolat si taxi, jenže on vedle mě tak krásně spal a já věděla, že je unavený, a nechtěla ho budit. Věděla jsem, že až mě ráno uvidí, uvidí

někoho jiného než večer. Poprvé mě uvidí nenalíčenou, takovou, jak skutečně vypadám. Ale stejně by mě tak jednou viděl, tak co. Jestli bude nějaké příště, vezmu si s sebou make-up, kartáček na zuby, hřeben a v koupelně, kde se líčí jeho žena, se budu líčit i já, jeho milenka.